

סיפורה האישי של עידית פאנק, שלקתה בגידול בראשה, נותחה וחזרה לחפקד חלקית

פגשתי בה בכיתה בתל-אביב. היא היתה נרגשת ביותר. למחרת הפגישה, שנערכה כשבוע שעבר, היא אושפזה בבית-החולים. אחרי שהתגלו זיהומים בתפרים של הניתוח. להלן סיפורה המלא על מה שאירע לה, כפי שסופר לשולמית יריב.

לפני 10 שנים הפסקתי לשמוע את השעון המעורר, כשהראש היה מונח על הצד הימני.

הלכתי לרופא אוזניים. כבדיקה הוכח שיש ירידה בשמיעה מצד ימין. ביקשו ממני שאהיה במעקב. ממעקב למעקב התחילה הירידה בשמיעה.

אחר-כך התחלתי גם לא לשמוע כאוזן שמאל.

התחילו לעשות לי בדיקות רציניות. חמש שנים עברתי בדיקות, עד שהתברר שאין שום קשר בין מה שקרה באוזן הימנית ובין מה שקרה באוזן השמאלית. היה ברור, שבאוזן ימין יש פגיעה עיצבית.

התחילו לעשות לי סוג של צילומי רטנגן, מין סריקה מוחית, לגלות גידולים.

לא גילו כלום. הרופאים לא הבינו מה קרה לשתי האוזניים.

לפני שנה וחצי התחרשה אוזן ימין באופן סופי, ובאוזן שמאל הייתי שומעת רק בעזרת מכשיר-שמיעה.

הוריקו לי חומר צובע לוודי. אסור היה לי לזנו, ועברו כי זרמים חמים וקרים. אבל זאת עדיין היתה הורקה סבירה.

לפני חצי שנה הרגשתי לחץ נורא חזק מאחורי הראש, 24 שעות ביממה. אני לא היפוכונדרית, ובחיי לא המצאתי מחלה.

לפני ניתוח הקיבה עידית פאנק היתה בין הראשונות בישראל שעברה ניתוח הקטנת ה-קיבה. אחרי הניתוח הורידה 35 קילוגרם. בתמונה מימין: בסרט חסמבה.

יש לי כוח אדיר לסכול כאבים, גם נפשיים וגם פיסיים. אבל זה היה איום. יותר איום מאיום. כשנגמר הסיט, הוציאו אותי על מיטה. שסכיבה עמדו שלושה רופאים. נזו שאלתי את הראשון. הוא היפנה את מכסו לשני. רק השלישי העז לספר לי.

נזל, ששאבו מחוטי-השירדה. במקום הנזל שהוציאו, החדירו אוויר שזרם למוח. על הרקע של האוויר אפשר היה

שיחוקתי

עני המדות

הפחד נשאר

כיתי נורא. הם הרגיעו אותי, שאקבל זריקת-ארגינה, שאחריה אקבל הסבר.

מאותו הרגע, הכל נראה לי לא חשוב. כי עד לאותו היום היו לי חובות במכולת, ומעכשיו היה לי גידול בראש.

שיחררו אותי הביתה. לא לפני שהסבירו לי מה שיש לי: גידול על עצב השמע. זה גידול שפיר, אין לו גרורות.

כל גידול בראש מסלקים. הגידול הזה יכול לעשות נזקים, כהתאם לצמיחה שלו. קודם הוא גורם להי תחרשות, אחר כך הוא מתקדם הלאה. מתעלת-השמע יוצאים שלושה

עצבים: עצב-השמע, שעליו היה הגידול, עצב שיווי-המשקל, שאם הגידול לא הורס אותו, הוא נהרס בניתוח. עכשיו בצד ימין אין לי שיווי משקל. העצב השלישי הוא עצב-שרירי-הפנים. אם הוא נפגע, או חצי הפנים נופלים. זה מה שהיה ליגאל אלון המנחם.

חוץ מזה, הוא ממשיך לגדול. ואז יכול להיות שיתוק של חצי פנים. אם הוא פוגע בקרום-המוח, הפגיעה יכולה להיות פטאלית.

עשיתי רוקטורט בעניין, בגלל הפחד. היום יש לי מידע אדיר, אבל הפחד נשאר. יש שתי ידיים, שאותם אפשר להחליף, וגם את הרגלים אפשר להחליף, אבל ראש יש רק אחד. וכשמישוהו ביחסים טובים עם הראש שלו, כמוני, הוא חרד נורא.

היה ברור לי שאת השמיעה לא יחזירו לי.

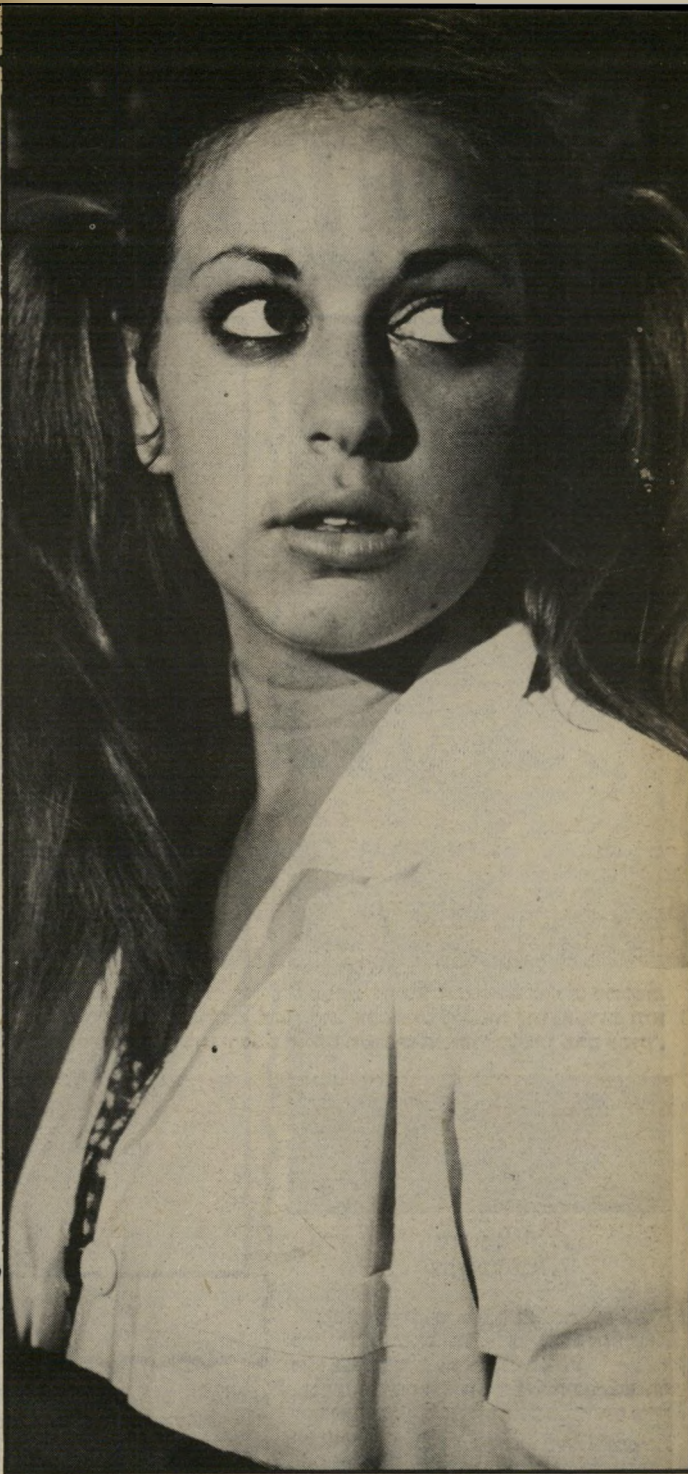
אחרי חקירה הסתבר לי, שבארץ אין נסיון בניתוחים מסוג זה. היה ברור לי

לחות את הגידול. אחרי הבדיקה אושפזתי כמה ימים, כי אי-אפשר ללכת או לעמוד. גם אחרי זה כמשך 12 יום לפחות. יש כאבי-ראש איומים ובחילה, והרגשה איומה.

זה היה כאב לא מובן, וזה לא מצא חן בעיניי. הלכתי לרופא ואמרתי לו: אני חושבת שיש לי גידול בראש. עברתי בדיקה איומה באיכילוב. הכניסו לי מחט בין החוליות והוציאו לי

עם הילדים כשירדה עירית מהמטוס, חיכו לה לידה לירו בת ה-10 ובן בן ה-6. בינתיים עד להחלמתה, היא אינה יכולה לעסוק בעבודות הבית, ונעזרת בחברתה מירי זכרוני.

במשך זמן מה היססה, אם לפנות לתיאטרון או לציור. בסוף היא בחרה בציור.

מחט בין החוליות

אחרי הלידות היא נטתה להשמין. יום אחד החליטה לשים קץ לדיאטות המתישות, החליטה על צעד דראסטי: ניתוח של הקטנת מימרי הקיבה.

זו שיטה שונה מהשיטה המקובלת להקטנת אורך המעינים. בניתוח נכרתה כעשירית מגודל הקיבה.

התוצאות דיברו בעד עצמך: היא הורידה ממשקלה 35 קילו.

לאט-לאט היא החלה להתפרסם בציור, ציירה עטיפת-ספר לגורית ורחי, ועטיפת-תקליט לחווה אלברשטיין.

היא למדה והשתלמה אצל הצייר ריימונד ראולי קינג, וב-1976 הציגה את יצירותיה בגלריה של הרסה קלצקין בתל-אביב.

בי-1978 היתה לה תערוכת-יחיד בגלריה 13½ ביפו. היא הציגה בגרמניה, ביריד אומנות בתל-אביב, ובכול שב שווייץ.

לפני שלושה שבועות באה ארצה בטיסה משווייץ הציירת הי מוכשרת עידית פאנק.

כשסיימו אחרוני הנוסעים את ירידתם מהמטוס, הורדה עידית לאט ובוהירות, כשהיא ישובה בכיסא גלגלים.

זהו פרק נוסף באודיסאה של ילדת תל-אביב בת ה-31.

לא רבים המתינו לה. יחד עם אמה, שליוותה אותה למסעה בשווייץ, ועם מירי זכרוני, חברתה הטובה והמסורה, נסעה עידית לביתה, שם המתינו לה שני ילדיה, לירו בת ה-10 ובן בן ה-6.

ראשה של עידית היה עדין חבוש, אחרי שנותחה חורש קורם בציור, להסרת גידול שפיר.

עידית היא בת להורים צברים, תל-אביביים, שנצבו לימניה כל העת. בגיל צעיר היא החלה מתבלטת. היתה במועצת-התלמידים בגימנסיה, היתה חברת משלחת-נוער לחו"ל, כתבת צעירה במערב לנוער. אחר-כך נרשמה ללימודים במידרשה לציור ואמנות בהרצליה.

בגיל 19 נישאה לחבר-נוער, אבי פאנק, שהוא מורה לחינוך גופני ולתנועה, ועבד גם כפיקוח בשירותי גדי"ע.